

[Økonomiministeren.]

ske bestemt uddannelse, og dens slags ting — og jeg sagde, at regeringen ville tage disse problemer op med henblik på afvikling eller lempelse af dem ved kommende overenskomstforhandlinger.

Hr. Dahlgaard spurgte, hvordan vi nærmere ville gribe sagen an. Ja, jeg kan kun sige, at vi nu hermed har adviseret offentligheden og organisationerne om, at vi er opmærksomme på dette spørgsmål, og så vil det blive taget op, efterhånden som vi nærmer os tidspunkter, hvor overenskomster og aftaler, der indeholder sådanne regler, skal tages op til genforhandling. Jeg har været glad for, at der har været tilslutning fra flere sider — jeg kan vist sige mange sider — til, at dette spørgsmål bør tages op.

Man har også været inde på at diskutere mobiliteten blandt de offentligt ansatte. Ved tjenestemandsureformen i 1969 var man opmærksom på dette, og der åbnedes dengang visse muligheder, som måske ikke — det var hr. Enggaard inde på — er blevet udnyttet helt, som det var hensigten. Større bevægelighed må også betyde, at bestemte uddannelser ikke giver ret til ganske bestemte stillinger i det offentlige, og det er også noget, regeringen er opmærksom på, og den politiske opbakning, der er givet her i salen, vil vi naturligvis have i erindring med henblik på kommende forhandlinger.

Hr. Jens Møller var inde på spørgsmålet om at søge aktiebesiddelse udstrakt til større befolkningsgrupper og nævnte, at det bl. a. blev hæmmet af komplicerede regler i forbindelse med salg af aktier. Det er vist velkendt, at regeringen slutter sig til ønsket om, at interessen for at erhverve aktier i vores erhvervsvirksomheder kan blive så stor som muligt. Erhvervs livet må jo selv gøre noget i den retning, og der er jo også stadig flere selskaber, der viser interesse for at åbne mulighed for medarbejderne for at købe aktier ved nyemissioner. Vi skal i morgen her i tinget drøfte et lovforslag, der tilsigter klare lovregler på dette område.

Jeg skulle sige fra finansministeren, at regeringen også gerne vil se på, om der kan gøres noget for at forenkle skatteopgørelsen, ikke mindst i forbindelse med salg af mindre beholdninger.

Hr. Flygaard har det med ved slutningen af en debat at stille en masse temmelig de-

taljerede spørgsmål til mig om valuta- og pengepolitik, og det skal hr. Flygaard da have lov til. Spørgsmålene i dag var af en temmelig kortfristet karakter og passede ligesom ikke rigtig ind i det lange sigt, som ellers i høj grad — hvad man må være meget tilfreds med — har præget debatten. Jeg skal svare for det første, at regeringen ikke har nogen som helst planer om at følge i Italiens fodspor med henblik på, hvad Italien har gjort i de sidste dage. For det andet, at regeringen ikke har nogen planer om at ændre dansk valutapolitik i retning af en devaluering af kronen eller en flydning isoleret af kronen. Dernæst, at der ikke er truffet nogen beslutning vedrørende salg af danske obligationer til udlandet fra 1. januar, og endelig, at regeringen ikke har nogen planer om en ændring af pengepolitikken i dette øjeblik.

Jeg skal slutte med at sige til hr. Haunstrup Clemmensen, at jeg er faktisk enig i, at der kunne være brug for en populær udgave af PP II-redegørelsen til det folkelige oplysningsarbejde, men hvis jeg ikke tager meget fejl, så er der også andre, der har haft den idé, og sådanne udgaver er, så vidt jeg ved, under forberedelse. Det tror jeg er vigtigt, fordi jeg tror, at et af vore problemer er, at disse ting er meget komplicerede, sammenhængen er meget kompliceret, og folk har grumme svært ved at forstå det.

I særdeleshed må jeg måske sige, at vi har jo i årevis talt os høse om denne dårlige betalingsbalance og dette underskud på betalingsbalancen, der ikke kunne blive ved at gå. Det er blevet ved at gå i 14 år, og folk begynder måske efterhånden at tvivle. Det er, ligesom når man hele tiden råber: „Ulven kommer“, og den faktisk ikke kommer, til sidst holder man op med at tro på, at der rigtig er fare på færde. Hele dette problem står som noget temmelig fjernt og upersonligt for mange mennesker — det kan vel ikke være anderledes — og derfor tror jeg, at hvad der kan gøres i retning af at fremstille denne sammenhæng på en sådan måde, at så mange som muligt vil være interesseret deri og forstå det, det vil være nyttigt.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Hr. Dahlgaard stillede et direkte spørgsmål, som jeg skal forsøge at svare på. Det var spørgsmålet om statsamtternes fremtid.